

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
BROJ: 11 0 U 040934 26 U
Dana, 21.07.2026. godine

Okružni sud u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda Došenović Mire, kao predsjednika vijeća, Jukić Branimira i Šukalo Sunite, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Divljak Jarmile kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi B. P. iz B., zastupanog po advokatu Radić Lazi, advokatu iz Banjaluke, ul. Kninska broj 8 (u daljem tekstu: tužilac), protiv Odluke, broj: 02/04-3.2958-1/25 od 25.12.2025. godine Senata Univerziteta u Banjaluci, ul. Bulevar vojvode Petra Bojovića 1A (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odlučivanju o izboru rektora Univerziteta u Banjaluci, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 21.07.2026. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Tuženi se obavezuje da tužiocu na ime troškova upravnog spora isplati iznos od 1.516,25 KM, u roku od 30 dana računajući od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom prof. dr. R. G. izabran je za rektora Univerziteta u Banjaluci na mandat od 4 (četiri) godine, počev od 22.03.2026. godine do 22.03.2030. godine, te je određeno da ova odluka stupa na snagu danom donošenja.

Blagovremenom tužbom tužilac pobija osporeni akt, iz svih razloga propisanih članom 10. Zakona o upravnim sporovima, navodeći da je isti nepravilan, nezakonit i suprotan odredbama Zakona o visokom obrazovanju, odredbama Pravilnika o postupku izbora organa Univerziteta i organa članica Univerziteta u Banjaluci, kao i odredbama Statuta Univerziteta u Banjaluci. Dalje navodi da je nakon zatvaranja Javnog konkursa za izbor rektora Univerziteta u Banjaluci Komisija za provođenje konkursa razmotrila prijave, od kojih je prijava kandidata dr Nj. J. ocijenjena kao nepotpuna, te je kao takva odbačena, dok su prijave tužioca - prof. dr B. P. i prof. dr R. G. ocijenjene kao blagovremene, potpune i u skladu sa utvrđenim uslovima konkursa, slijedom čega su proslijeđene Senatu na dalje postupanje, pa je u konačnici osporenim aktom za rektora izabran prof. dr R. G. Tužilac ističe da je postojala zakonska smetnja da se prijava kandidata prof. dr R. G. uopšte dalje cijeni i prosljeđuje od strane Komisije za sprovođenje konkursa na dalje postupanje Senatu Univerziteta, jer je imenovani prije ovog konkursa već dva puta bio izabran za rektora Univerziteta u Banjaluci, koja činjenica proizilazi iz sljedećeg. Na zvaničnoj internet stranici Univerziteta u Banjaluci navedeno je da je prof. dr R. G. 11. novembra 2017. godine izabran za vršioca dužnosti rektora Univerziteta, a dana 21. marta 2018. godine prvi put izabran za rektora Univerziteta, te da je 29. novembra 2021. godine dobio povjerenje Senata za drugi mandatni period od 2022-2026. godine, a isto proizilazi iz Odluke o izboru rektora Univerziteta u Banjaluci, broj: 02/04-3.733-1/18 od 20.03.2018. godine, na osnovu koje je prof. dr R. G. prvi put izabran za rektora Univerziteta na period od

21.03.2018. godine do 21.03.2022. godine, te Odluke o izboru rektora Univerziteta u Banjaluci, broj: 02/04-3.2697-1/21 od 29.11.2021. godine, na osnovu koje je isto lice reizabrano za još jedan mandatni period, i to od 22.03.2022. godine do 21.03.2026. godine. Ističe da izbor navedenog kandidata za vršenje trećeg uzastopnog mandata predstavlja grubo kršenje Zakona o visokom obrazovanju, te da je takav izbor neprihvatljiv i nedozvoljen. Poziva se na odredbe člana 57. stav 1. i člana 139. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju, čiji sadržaj iznosi, zatim na odredbu člana 43. stav 1. Statuta Univerziteta u Banjaluci, navodeći da je Zakonom i Statutom jasno predviđena mogućnost izbora jednog kandidata za rektora u najviše dva mandata, te da Zakon ne predviđa niti jedan izuzetak u kojem bi se istom licu omogućilo da bude izabrano više od dva puta na funkciju rektora, tj. na treći mandat. Shodno navedenom, smatra da prijava kandidata prof. dr R. G. na predmetnom konkursu nije mogla biti ni razmatrana od strane Senata Univerziteta, jer pomenuti kandidat nije ispunjavao osnovne zakonske uslove za kandidaturu na funkciju rektora, jer je iskoristio zakonsku mogućnost da bude izabran najviše dva puta, pa uzimajući u obzir da Konkursna komisija nije odbacila prijavu tog kandidata, nego je istu prosljedila Senatu na dalje postupanje, time je postupila suprotno Zakonu, kao i odredbi člana 3. i 7. Pravilnika o postupku izbora organa Univerziteta i organa članica Univerziteta u Banjaluci, a s tim u vezi je došlo do povrede Zakona i Pravilnika i od strane Senata, koji je po nepravilnoj i nedopuštenoj prijavi glasao i izabrao kandidata koji nije ispunjavao zakonske uslove da se uopšte razmatra mogućnost njegovog izbora. Navodi da u prilog tvrdnji da se radi o trećem, nedozvoljenom, mandatu govori i to što je prof. dr R. G. izabran za rektora prvi put za vrijeme važenja Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18, 26/19 i 40/20, dalje: "stari" zakon), koji zakon je važio do 18.07.2020. godine, nakon čega je na snagu stupio sada važeći Zakon o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 67/20 i 107/24, dalje: "novi" zakon), a da je odredbom člana 139. važećeg Zakona o visokom obrazovanju regulisan status zatečenih mandata, tj. mandata rektora koji su izabrani prema ranije važećem zakonu, prema kojoj odredbi je decidno propisano da ti mandati nastavljaju da traju do isteka roka na koji su birani, pa je jedino logično tumačenje da su takvi mandati, birani prema ranijem zakonu, uvaženi i po odredbama ovog zakona, odnosno da se takvi mandati imaju uračunati u mandate u skladu sa novim zakonom, te da ne može biti nikakve sumnje u pogledu samog cilja i namjere zakona, kako ranijeg, tako i važećeg, da tačno ograniči mogućnost izbora istog rektora na maksimalno dva mandata, pa stoga da je kandidat R. G., nakon dva uzastopna mandata izgubio zakonsku mogućnost da bude ponovo biran za rektora, cijeneći da je zakonom propisano da postoji mogućnost samo još jednog ponovnog izbora na funkciju rektora. Dalje, ukazuje da je tumačenje navedenih zakonskih i podzakonskih odredbi od strane Senata pogrešno i nepravilno, što upućuje na to da je osporena odluka zasnovana na pogrešnoj i nepravilnoj primjeni i tumačenju procesnog i materijalnog prava. Takođe, ukazuje da je pravilno tumačenje zakona bilo poznato i prezentovano Konkursnoj komisiji i Senatu Univerziteta, što proizilazi iz dopisa od 24.12.2025. godine, dostavljenog od strane Generalnog sekretara Univerziteta, lica koje je diplomirani pravnik i koje je kompetentno da Senat uputi na pravilnu primjenu zakona, što je i učinjeno u tom dopisu upućenom Predsjedavajućem Senata Univerziteta u Banjaluci, rektoru prof. dr R. G., iz kojeg proizilazi da je kandidatura prof. dr R. G. nedozvoljena iz navedenih razloga. Iz svih navedenih razloga tužilac predlaže da ovaj sud tužbu uvaži, osporeni akt poništi, te tuženog obaveže da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora, koji se odnose na troškove sastava tužbe i na troškove taksa na tužbu i presudu.

U odgovoru na tužbu tuženi osporava tužbu u cijelosti kao neosnovanu, navodeći da u predmetnoj stvari nije postojala nijedna formalno pravna prepreka da prof. dr R. G. bude izabran za rektora, iz razloga što je njegov prvi mandat (21.03.2018. godine do 21.03.2022. godine) ostvaren na osnovu ranije važeći propisa – zakona i Statuta, dok je samo jednom do

sada (Odlukom od 29.11.2021. godine), bio izabran na osnovu važećeg Zakona o visokom obrazovanju i važećeg Statuta Univerziteta u Banjaluci. Poziva se na Mišljenje resorno nadležnog Ministarstva za naučno-tehnološki razvoj i visoko obrazovanje Republike Srpske, broj: 19.040/612-46/24 od 31.05.2024. godine čiji sadržaj citira, a iz kojeg proizilazi da se na spornu pravnu situaciju imaju primijeniti samo odredbe "novog" zakona pa se mandat na koji je bio izabran po "starom" zakonu ne uzima u obzir, te na istovjetno Mišljenje istog Ministarstva broj: 19.040/011-4-1/26 od 27.01.2026. godine. Ističe da je tuženi postupao u skladu sa odredbama važećeg Zakona o visokom obrazovanju kao i na osnovu Mišljenja resornog Ministarstva, koje je u postupku donošenja Zakona imalo ulogu predlagača, zatim ukazuje na nespornu i već širom akademske zajednice uspostavljenu praksu, koja potvrđuje ispravnost ovakvog tumačenja, jer u okviru Univerziteta u Banjaluci trenutno pet dekana vrši svoj treći uzastopni mandat, što je njihov drugi mandat u okviru važenja novog Zakona o visokom obrazovanju, navodeći da primjena ovakve prakse nije samo pravno utemeljena, već je i neophodna radi očuvanja konzistentnosti unutar Univerziteta, a svako drugačije tumačenje bi predstavljalo presedan i direktno kršenje načela jednakosti pred zakonom, budući da ne postoji nijedna pravna smetnja niti razlika u statusu organa rukovođenja koja bi opravdala selektivno tumačenje istih zakonskih odredbi. Takođe ukazuje da je pravna praksa u državama regiona, koje nabroja, zasnovana na ustavnim principima o zabrani retroaktivnog dejstva zakona, pa se mandati rektora i dekana započeti ili završeni za vrijeme važenja ranijeg (starog) zakona ne uračunavaju u ograničenja broja mandata koja propisuje novi zakon, te da nijedna odredba važećeg Zakona o visokom obrazovanju ne propisuje da se započeti (zatečeni) mandat retroaktivno uračunava u ograničenje broja mandata propisano novim zakonom, pa se zatečeni mandat može tretirati isključivo kao izvršavanje prethodno stečenog prava dok se ograničenje iz novog zakona odnosi samo na pune mandate stečene po tom zakonu. Tuženi je takođe dostavio i dopunu odgovora na tužbu dana 07.04.2026. godine, uz koji kao dokaz osnovanosti navoda iz odgovora na tužbu, dostavlja Odgovor Zakonodavnog odbora Narodne skupštine Republike Srpske, broj: 02/4.01-4-011-617/26 od 06.04.2026. godine, iz kojeg proizilazi da je Odbor na sjednici održanoj dana 30.03.2026. godine zauzeo stav da nema potrebe za davanjem autentičnog tumačenja jer je norma sadržana u članu 57. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju, jasna i precizna, a osnov za zauzimanje navedenog stava jeste Mišljenje Vlade Republike Srpske broj: 04/1-012-2-134/26 od 29.01.2026. godine u kojem je navedeno da iz tumačenja svih relevantnih odredbi trenutno važećeg Zakona o visokom obrazovanju, jasno proizilazi da nije propisano da se mandati koji su započeti po prethodno važećim propisima sabiraju sa mandatima po novom zakonu, već je samo propisan status, odnosno trajanje mandata koji su započeti po prethodnom zakonu, te da nema prepreke da se novi zakon koristi u punom kapacitetu, odnosno da se daje mogućnost izbora u dva mandatna perioda za rektore, bez obzira da li su bili birani po Zakonu o visokom obrazovanju, koji je stavljen van snage. Iz navedenih razloga, smatra da je osporeni akt zasnovan na zakonu, donesen na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, da stoga nisu ispunjeni uslovi iz člana 10. Zakona o upravnim sporovima, pa predlaže da se tužba odbije u cjelosti kao neosnovana.

Zainteresovano lice prof. dr R. G. je dostavio odgovor na tužbu koji se u bitnom ne razlikuje od odgovora na tužbu koji je dostavio tuženi, te iz istih razloga koje je naveo tuženi, predlaže da se tužba u cjelosti odbije kao neosnovana.

Ispitujući zakonitost osporenog upravnog akta u skladu sa odredbom iz člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), a nakon što je razmotrio spise predmeta ove upravne stvari i odgovor na tužbu tužene strane, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz razloga koje dalje navodi.

Iz spisa predmeta proizilazi da je Senat Univerziteta u Banjaluci na sjednici od 23.10.2025. godine donio Odluku o raspisivanju Javnog konkursa za izbor rektora Univerziteta u Banjaluci i Odluku o imenovanju Komisije za provođenje konkursnog postupka, te da je Javni konkurs za izbor rektora Univerziteta u Banjaluci objavljen dana 03.12.2025. godine u dnevnom listu „Glas Srpske“ i na web stranici Univerziteta u Banjaluci.

Na raspisani konkurs prijavila su se 3 kandidata, a nakon razmatranja prispjelih prijava Komisija za provođenje konkursnog postupka je sačinila Izvještaj u kojem je utvrdila da su prijave kandidata prof. dr B. P. – tužioca i prof. dr R. G. – zainteresovanog lica blagovremene i potpune, slijedom čega su upućene Senatu Univerziteta na dalje postupanje, dok je Komisija ocijenila da je prijava trećeg kandidata, dr Nj. J., nepotpuna, odnosno da kandidat ne ispunjava uslove propisane tačkom 5. predmetnog konkursa, shodno čemu je njegova prijava odbačena kao nepotpuna.

Senat Univerziteta u Banjaluci je na osnovu odredbe člana 56. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju, na 123. sjednici održanoj dana 25.12.2025. godine tajnim glasanjem birao rektora, pa je natpolovičnom većinom glasova od ukupnog broja članova Senata osporenim aktom izabrao prof. dr R. G. za rektora Univerziteta u Banjaluci na mandatni period od 4 (četiri) godine, koji počinje teći od 22.03.2026. godine i traje do 22.03.2030. godine.

Osporeni akt nije pravilan i zakonit.

U konkretnom slučaju među strankama nisu sporne činjenice koje proizlaze i iz spisa predmeta, i to: da je izabrani kandidat prije predmetnog konkursa i donošenja osporenog akta već obavljao funkciju rektora Univerziteta u dva uzastopna mandata, a da je osporenim aktom izabran za treći uzastopni mandat na istoj funkciji, te da je prvi put izabran za rektora za vrijeme važenja ranijeg Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18, 26/19 i 40/20, dalje: "stari" zakon), koji je donošenjem "novog" zakona stavljen van snage, a da je drugi i treći put izabran na istu funkciju za vrijeme važenja "novog" Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 67/2020 i 107/2024).

Sporno je, međutim, pitanje da li je izbor kandidata za treći uzastopni mandat na funkciju rektora dopušten prema odredbama pozitivnog Zakona o visokom obrazovanju, odnosno da li je ovim izborom došlo do povrede i kršenja relevantnih zakonskih odredaba.

Odredbom člana 56. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 67/2020 i 107/2024, dalje: "novi" zakon) propisano je da rektora univerziteta odnosno direktora visoke škole bira i razrješava senat tajnim glasanjem.

Odredba člana 57. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju propisuje da se rektor univerziteta, odnosno direktor visoke škole, bira na osnovu javnog konkursa na period od 4 godine, sa mogućnošću još jednog izbora.

Članom 139. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju predviđeno je da mandat rektora, prorektora, dekana i prodekana visokoškolske ustanove koji su izabrani prema propisima koji su važili do dana stupanja na snagu ovog zakona, traje do isteka mandata na koji su birani.

Prema odredbi člana 43. stav 1. važećeg Statuta Univerziteta u Banjaluci broj: 02/04-3.1395-1/22, rektor se bira na period od četiri godine sa mogućnošću još jednog izbora.

Dakle, nesporna činjenica je da je u konkretnom slučaju isto lice treći put uzastopno izabrano za funkciju rektora Univerziteta, i to prvi put za vrijeme važenja ranijeg Zakona o visokom obrazovanju, a naredna dva puta nakon stupanja na snagu novog, važećeg Zakona o visokom obrazovanju, te da je i prethodnim, a i "novim" zakonom bilo propisano da se rektor Univerziteta bira na period od 4 godine, sa mogućnošću još jednog izbora, a kako u "novom"

zakonu ne postoji u odredbama, pa ni u prelaznim i završnim, odredba koja izričito propisuje da se u ograničenje broja mandata koje je propisano novim zakonom ne uračunavaju mandati ostvareni tokom važenja ranijeg zakona, to ne postoji pravni osnov za takvu primjenu zakona, niti tumačenja namjere zakonodavca.

Jasno je da se stari zakon ne može primjenjivati na buduće pravne situacije, ali to ne dovodi u pitanje postojanje prava, obaveza i pravnih činjenica nastalih za vrijeme važenja "starog" zakona, pa je tako nesporno da je prof. dr R. G. bio izabran, odnosno započeo i vršio svoj prvi mandat za vrijeme važenja "starog" zakona, te da su slijedom toga njegov prvi izbor za rektora i prvi mandat bili i ostali na snazi kao pravne činjenice i nakon stupanja na snagu "novog" zakona, pa se prvi mandat ne može zanemariti i smatra se pravno relevantnom činjenicom, te se stoga ima računati u ograničenje propisano novim zakonom (da se rektor bira na period od 4 godine, uz mogućnost još jednog izbora), jer da je zakonodavac imao namjeru da se mandati obavljeni za vrijeme važenja prethodnog zakona ne računaju, to bi bilo izraženo u tekstu važećeg zakona, naročito u njegovim prelaznim i završnim odredbama, a kako to nije slučaj, nema osnova za zaključak da je zakonodavac htio izuzeti ranije mandate iz primjene ograničenja. "Novi" zakon se primjenjuje od dana stupanja na snagu, ali se primjenjuje na stanje kakvo je u tom trenutku postojalo, pa kako je kandidat R. G. iscrpio zakonski maksimum od dva mandata, to više ne ispunjava uslove za novi izbor, što ne predstavlja retroaktivnu primjenu zakona, nego primjenu važećeg zakona na postojeće činjenično stanje.

Dakle, "novi" zakon propisuje broj mandata, ali ne propisuje, ni u prelaznim i završnim odredbama, da u taj broj ulaze mandati ostvareni isključivo po tom zakonu, i isti ne pravi razliku između mandata ostvarenih po "starom" i "novom" zakonu. Nadalje, važeći zakon nije promijenio pravilo o broju mandata, nego ga je zadržao (jednaka zakonska rješenja u članu 57.stav 1. "novog" zakona i članu 69. stav 5, "starog" zakona), tako da se u konkretnom slučaju ne radi o uvođenju novog pravila, nego se zadržava kontinuitet istog zakonskog ograničenja, posebno kad se uzme u obzir da je i odredbom člana 139. Zakona o visokom obrazovanju ("novog" zakona) propisano da mandat rektora koji su izabrani prema propisima koji su važili do dana stupanja na snagu ovog zakona traje do isteka mandata na koji su birani, čime su ostavljeni na snazi i priznati mandati započeti za vrijeme važenja ranijeg zakona, što ukazuje na namjeru zakonodavca da se zadrži kontinuitet zakonskih rješenja i njihove primjene iz ranije važećeg (za vrijeme prvog izbora rektora na tu funkciju) i sada važećeg Zakona o visokom obrazovanju. Da je namjera zakonodavca bila da se mandat rektora, koji je bio izabran po ranijem zakonu, ne uračunava u broj mandata nakon donošenja "novog" zakona, stav je suda da bi to zakonodavac naveo, makar u prijelaznim i završnim odredbama zakona, što on nije učinio. Ovaj sud nalazi da uračunavanje prethodno ostvarenih mandata (na koje je rektor izabran po odredbama ranije važećeg zakona) ne predstavlja retroaktivnu primjenu zakona na spornu pravnu situaciju nastalu u vrijeme važenja "starog" zakona, nego se radi o primjeni važećeg zakona na postojeće činjenično stanje, budući da izbor rektora po odredbama ranijeg zakona ne predstavlja sporni odnos, koji bi se morao rješavati prema odredbama zakona koji je važio u vrijeme njegovog nastanka, nego predstavlja pravnu činjenicu, na čije postojanje donošenje "novog" zakona nema nikakav uticaj. Stoga, ovaj sud nalazi da bi upravo ne uzimanje u obzir ove pravne činjenice zbog donošenja "novog" zakona predstavljalo retroaktivnu primjenu postojećeg zakona, jer se na taj način primjenom odredaba "novog" zakona utiče na već postojeću, završenu pravnu činjenicu nastalu primjenom ranijeg zakona, koja postoji, ali se stvara pravna fikcija da ne postoji, što bi bilo retroaktivno djelovanje "novog" zakona na posljedice primjene "starog" zakona. Takođe, ovaj sud nalazi da je radi održavanja pravne sigurnosti, kao jednog od osnovnih principa pravnog sistema, prilikom primjene "novog" zakona neophodno uzeti u obzir i pravne činjenice koje su nastale primjenom ranijih zakona, jer bi u suprotnom donošenjem svakog sljedećeg zakona kojim se

reguliše određena pravna oblast, sve počinjalo iz početka. U pogledu navoda iz odgovora na tužbu, kojima se izbor rektora Univerziteta na uzastopni treći mandat poredi sa statusom dekana više fakulteta koji su takođe izabrani na treće mandate, pa bez problema obavljaju te funkcije, ovaj sud ukazuje da je u slučaju dekana fakulteta donošenjem "novog zakona za njih uspostavljen novi pravni režim, pošto u ranijem zakonu za dekane fakulteta, za razliku od rektora Univerziteta, nije bilo propisano ograničenje u broju mandata na koji mogu biti izabrani, dok je to "novim" zakonom propisano i za dekane fakulteta, tako da mogu biti birani na još jedan mandat, pa im se kao prvi mandat računa onaj na koji su izabrani po stupanju na snagu "novog" zakona. Za razliku od dekana fakulteta, za rektora Univerziteta pravni režim je i nakon donošenja "novog" zakona ostao isti (postoji kontinuitet zakonskih rješenja) jer je za njega po odredbama oba zakona propisano da može biti izabran za tu funkciju najviše dva puta. Pored prethodno navedenog, valja ukazati da Narodna skupština Republike Srpske, kao zakonodavni organ, nadležan za davanje autentičnog tumačenja zakona, po Prijedlogu za davanje autentičnog tumačenja člana 57. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju, nije dala autentično tumačenje sporne zakonske odredbe. Mišljenja data od strane organa izvršne vlasti i Zakonodavnog odbora Narodne Skupštine nisu obavezujuća za sudove, jer je autentično tumačenje zakona, saglasno Ustavu Republike Srpske, u isključivoj nadležnosti Narodne skupštine Republike Srpske, koja je zakon donijela, što je u ovom slučaju izostalo.

S obzirom na navedeno, što i tužba osnovano ističe, proizlazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačke 2. ZUS, za poništavanje ovog akta, zbog čega se tužba ukazuje osnovanom, pa je stoga istu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS, tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana, od prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Tužilac je zahtijevao naknadu troškova upravnog spora koji se odnose na sudske takse i troškove sastava tužbe, uvećane paušalnu nagradu i PDV u ukupnom iznosu od 1.316,25 KM. Imajući u vidu da je isti uspio u ovom upravnom sporu, to shodno odredbama člana 49. i 49a. ZUS, člana 387. Zakona o parničnom postupku, u vezi sa odredbom člana 48. ZUS, te tarifnom broju 3. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata, tužiocu pripada pravo na naknadu troškova ovog upravnog spora koji se odnose na troškove sastava tužbe u iznosu od 900,00 KM (300 bodova x 3 KM), paušalnu nagradu od 25% ili iznos od 225,00 KM i PDV od 17% ili iznos od 191,25 KM, uz dostavljeno uvjerenje advokata o statusu korisnika PDV, odnosno u ukupnom iznosu od 1.316,25 KM, kao i troškove sudskih taksi u ukupnom iznosu od 200,00 KM (sudske takse na presudu i tužbu iznose po 100,00 KM), dakle u ukupnom iznosu od 1.516,25 KM, koji su mu i dosuđeni ovom presudom, primjenom navedenih odredbi ZUS-a, Zakona o parničnom postupku i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata i Zakona o sudskim taksama.

Zapisničar
Divljak Jarmila

Predsjednik vijeća
Došenović Mira